

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/78/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513202776
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2513202776.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková v spore žalobcu: DOLVAP, s.r.o., so sídlom Priemyselná ul., Varín, IČO: 31 594 786, proti žalovanej: M. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. L. XXXX/XX, K., zastúpená advokátkou: Mgr. Zdenka Rusnáková, Advokátska kancelária so sídlom Ul. M. Waltariho 7, Piešťany, o určenie neúčinnosti darovacej zmluvy, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 6C/3/2013-383 zo dňa 23. júna 2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 6C/3/2013-118 zo dňa 3.12.2014 návrh zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 100%.
2. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd č. k. 24Co/126/2015-152 zo dňa 10.2.2016 v dôsledku podania odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.
3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci rozsudkom č. k. 6C/3/2013-244 zo dňa 8.6.2017 výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
4. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 24Co/183/2017-310 zo dňa 14.11.2018 v dôsledku podania odvolania žalobcom rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že sa pri svojom rozhodovaní odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe, v citovanom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 142/02 z 18.12.2004. Tento odklon od ustálenej rozhodovacej praxe žiadnym spôsobom neodôvodnil, t. j. neuviedol z akých dôvodov neakceptoval v prejednávanej veci žalobcom prezentovanú súdnu prax.
5. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom po doplnení dokazovania opäť vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že Darovacia zmluva č. V 1449/12, ktorou P. Z., nar. XX.XX.XXXX ako darca daroval žalovanej ako obdarovanej spoluvlastnícky podiel 1/2 ku nehnuteľnostiam v katastrálnom území K., ktoré sú zapísané na Liste vlastníctva č. XXXX ako - byt č. X vo vchode č. X na X. poschodí bytového domu so súpisným číslom XXXX, spoluvlastnícky podiel 9379/659518 na CKN parcele č. 10165/128 - zastavané

plochy a nádvoria o výmere 1557 m², spoluvlastnícky podiel 9379/659518 na CKN parcele č. 10165/143 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1063 m² a spoluvlastnícky podiel 9379/659518 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu so súpisným číslom XXXX na parcele registra „C“ č. 10165/128, je voči žalobcovi právne neúčinná. Výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 42a ods. 1, 2, 3, § 42b ods. 1, 2 a 4 Občianskeho zákonníka a § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

7. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Žilina č. k. 11Zm/47/2012-23, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 11. decembra 2012 bol P. Z. zaviazaný zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu 34.000 eur, 6%-ný úrok ročne zo sumy 34.000 eur od 2.5.2012 do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške 113,33 eur a trovy konania vo výške 2.046,50 eur na základe zmenky vystavenej dňa 30.1.2012 P. Z. ako vystaviteľom, ktorý sa zaviazal zaplatiť dňa 2.5.2012 žalobcovi sumu 34.000 eur. Dňa 17.6.2011 dlžník P. Z. ako darca uzavrel s obdarovanou M. Z. - žalovanou darovaciu zmluvu o prevode spoluvlastníckeho podielu k 3-izbovému bytu č. X na X.poschodí v bytovom dome s. č. XXXX vchod č. X na ulici M. T. č.XXXX/X v K., pričom k uvedenému bytu prislúcha i spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach, ako aj na pozemku. Darca P. Z. vlastnil k predmetu daru spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2.

8. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že vychádzajúc z nesporne preukázanej skutočnosti o existencii právneho úkonu - darovacej zmluvy zo dňa 17.6.2011, ako aj zo skutočnosti, že odporovacia žaloba bola súdu doručená 21.2.2013, súd konštatuje, že lehota troch rokov bola v danom prípade dodržaná. V prejednávaní veci bolo zistené, že v čase, keď došlo k uzavretiu darovacej zmluvy (17.6.2011) už existovali obchodné vzťahy medzi žalobcom a darcom - P. Z., čo preukazuje ich vzájomná emailová komunikácia z 1.6.2011, 17.6.2011, 20.6.2011. Okrem emailovej komunikácie došlo k ich osobnému stretnutiu dňa 16.6.2011, na ktorom si strany dohodli zmluvné podmienky na uzatvorenie sprostredkovateľskej zmluvy, pričom túto dohodu potvrdil P. Z. v emaili zo dňa 17.6.2011, v ktorom oznámil žalobcovi, že mu posielala návrh zmluvy o sprostredkovaní. Možno teda dospieť k záveru, že už dňa 16.6.2011 bola medzi žalobcom a P. Z. uzatvorená dohoda o sprostredkovaní a teda medzi stranami vznikol právny vzťah. Vychádzajúc potom z uvedeného, s odkazom na vyššie citovanú rozhodovaciu súdnu prax, možno dospieť k jednoznačnému záveru o aktívnej legitimácii žalobcu na podanie predmetnej odporovacej žaloby. Vzhľadom na súdom konštatovaný existujúci právny vzťah žalobcu s darcom P. Z. v čase uzatvorenia darovacej zmluvy, zostalo na žalovanej dôkazné bremeno, že napriek vynaloženiu náležitej starostlivosti nemohla spoznať úmysel darcu ukrátiť veriteľov.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná, ako sama potvrdila vo svojich výpovediach, sa o obchodné aktivity svojho bývalého manžela P. Z. nezaujímal, avšak videla, že sa mu v podnikaní darilo. V čase kedy prijala dar od bývalého manžela, už nežili v spoločnej domácnosti a jeho rozhodnutie považovala za dobré gesto z jeho strany, ako akúsi satisfakciu za jej starostlivosť o ich spoločné dve deti. Tvrdila, že sa o aktivity svojho manžela nezaujímal, že mala vedomosť o tom, že bol úspešným maklérom, mal nové auto, brával deti na lyžovačky a dovolenky do zahraničia. V priebehu konania tvrdila, že sa v čase uzatvorenia darovacej zmluvy zaujímal v banke, či mal jej manžel nejaké dlhy, zisťovala si na verejne dostupných internetových stránkach, či bol vedený ako dlžník a týmto vynaložila náležitú starostlivosť s ohľadom na okolnosti prípadu a aj aktívnu činnosť a vynaložila všetko úsilie. Na podporu svojho tvrdenia, že v čase, kedy prijala od svojho manžela dar už nežili v spoločnej domácnosti navrhla vykonať dokazovanie svedeckými výpoveďami jej bývalého manžela P. Z., jej matky a synov. Všetci svedkovia vo svojich výpovediach síce potvrdili, že manželské vzťahy medzi žalovanou a jej manželom boli do istej miery narušené, ale z týchto výpovedí sa nedá jednoznačne dospieť k záveru, že v čase uzatvorenia darovacej zmluvy skutočne manželia nežili v spoločnej domácnosti, resp. že spolu nekomunikovali, pretože P. Z. mal v tom čase od sporného bytu kľúče, chodieval do bytu, čo potvrdila matka žalovanej, synovia žalovanej potvrdili, že sa s otcom stretávali pravidelne, vozil ich do školy a P. Z. uviedol, že síce sa zo spoločnej domácnosti odsťahoval, avšak kvôli deťom do sporného bytu chodieval a so žalovanou komunikoval ohľadne detí. Okrem toho je potrebné skonštatovať, že sa v danom prípade jedná o výpovede blízkych (spriaznených) osôb žalovanej a ich hodnovernosť je tak spochybnená a ich výpovede nemožno považovať za jednoznačný dôkaz preukazujúci tvrdenie žalovanej, že v čase uzatvorenia darovacej zmluvy žalovaná s manželom P. Z. nežila v spoločnej domácnosti a nekomunikovala s ním. Navyše v tom čase boli manželia a P. Z. mal vedenú adresu trvalého pobytu na adrese, na ktorej žila žalovaná. Pokiaľ ide o vyúčtovanie nákladov správcu bytového

domu, v ktorom sa nachádza sporný byt a čestné vyhlásenie Ing. K. I. zo dňa 4.11.2016, tieto listinné dôkazy ešte samé o sebe nepreukazujú hodnoverne a jednoznačne skutočnosť o tom, že žalovaná spolu s manželom P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy nežili v spoločnej domácnosti.

Z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia zo strany žalovanej náležitej starostlivosti za účelom rozpoznania úmyslu jej manžela ukrátiť veriteľa odporovateľným právnym úkonom, súd uvádza, že žalovaná ako osoba blízka dlžníkovi - P. Z., v konaní dostatočným spôsobom nepreukázala vynaloženie náležitej starostlivosti na rozpoznanie úmyslu P. Z. ukrátiť veriteľa. Nemohla sa účinne zbaviť zákonom stanovenej domnienky vedomosti o úmysle dlžníka (jej manžela) ukrátiť žalobcu ako veriteľa len tvrdením, že o jeho záväzku nemala vedomosť, že s ním nežila v spoločnej domácnosti, či tým, že konanie svojho manžela považovala za dobré gesto vo vzťahu k nej, pretože sa starala o ich spoločné deti. Nemôže obstať jej obrana len s poukazom na to, že v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu nežila s P. Z. v spoločnej domácnosti, ani jej obrana, že sa nezaujímal o jeho aktivity, pretože toto jej tvrdenie nemôže nahrádzať jej dôkaznú povinnosť preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá § 42a OZ. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba a pokiaľ žalovaná svoje tvrdenia nedokáže preukázať, znáša riziko neúspechu. Je potrebné skonštatovať, že žalovanej sa nepodarilo preukázať v priebehu celého konania, že skutočne aktívne pristupovala k zisteniu veriteľov P. Z., teda jeho dlhov, pričom skutočnosť, že sa v banke informovala na svojho manžela, či mu boli poskytnuté pôžičky, úvery a že si zisťovala z verejne dostupných internetových stránok, či nie je P. Z. dlžníkom, zostala len v rovine nepreukázaného, nepodloženého tvrdenia. S poukazom na už uvedené konštatovanie súdu, ani tvrdenie žalovanej v súvislosti s tým, že P. Z. sa darilo, pretože bol úspešným maklérom, mal nové auto, chodil na zahraničné dovolenky, nemôže v tomto prípade obstať.

Potom ako súd porovnal rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/142/2002 s prejednávanej sporom, dospel zhodne s názorom žalobcu k záveru, že sa jedná o rovnakú právnu otázku a rovnaké podmienky skutkovej situácie, pričom otázka, či v čase uzatvorenia darovacej zmluvy žili alebo nežili žalovaná s manželom P. Z. v spoločnej domácnosti nie je podmienkou aplikácie predmetného rozsudku Najvyššieho súdu SR na prejednanú vec. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a odvolávajúc sa na pomerne obsiahlu ustálenú rozhodovaciu prax vo vzťahu k odporovateľnosti právneho úkonu, súd prvej inštancie dospel k záveru o opodstatnenosti žalobcovho nároku, preto žalobe v celom rozsahu vyhovel vo výroku I. tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná v celom rozsahu z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozsudok je nepreskúmateľný, bez náležitého odôvodnenia, mätúci, nezrozumiteľný a konanie má inú vadu.

V čase podpisu darovacej zmluvy neexistovali obchodné vzťahy medzi žalobcom a darcom - P. Z., čo nevyplýva ani z predmetných emailových komunikácií, nakoľko obchodný vzťah neskôr vzniknutý, ku ktorému sa vzťahuje predmetná emailová komunikácia, bol uzatvorený medzi žalobcom a medzi spoločnosťou H2O reality s.r.o.. Darca - P. Z. bol konateľom tejto spoločnosti a v jej mene konal, neuskutočňoval právne úkony ako fyzická osoba. Obchodnoprávny vzťah bol následne uzatvorený medzi spoločnosťou H2O reality s.r.o. a žalobcom, a nie s darcom - P. Z.. P. Z. neustále vystupoval ako konateľ spoločnosti H2O reality s.r.o., teda predmetný neskôr uzavretý právny vzťah nemá žiadnu spojitosť s fyzickou osobou P. Z. a bol uzatvorený medzi spoločnosťou H2O reality s.r.o. a žalobcom. Zároveň z predmetných emailov nie je nijakým spôsobom preukázané, že na osobnom stretnutí si zmluvné strany dohodli zmluvné podmienky. Taktiež nie je správne tvrdenie, že dňa 16.6.2011 na osobnom stretnutí bola medzi žalobcom a P. Z. uzatvorená dohoda o sprostredkovaní a teda medzi stranami vznikol právny vzťah. Je nutné uviesť, že po osobnom stretnutí konanom dňa 16.6.2011, P. Z. ako konateľ spoločnosti H2O reality s.r.o. poslal žalobcovi písomný návrh zmluvy, z čoho jednoznačne vyplýva, že na osobnom stretnutí, a teda pri rokovaní o uzavretí zmluvy, zmluvná strana prejavila vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej forme. Zmluva o sprostredkovaní pre svoju platnosť vyžadovala jej písomnú formu, a teda do momentu uzavretia zmluvy o sprostredkovaní písomnou formou akákoľvek prípadná dohoda zmluvných strán nebola platná, a teda medzi žalobcom a spoločnosťou H2O reality s.r.o., v ktorej mene konal P. Z., nebola dňa 16.6.2011 uzatvorená dohoda o sprostredkovaní a ani nevznikol tento dňa právny vzťah. Tento platne vznikol až uzavretím písomnej zmluvy (dňa 6.7.2011).

P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy nebol v žiadnom právnom vzťahu so žalobcom, teda medzi nimi neexistoval ani žiaden záväzkovo právny vzťah, z ktorého vznikla pohľadávka alebo z ktorého mala pohľadávka vzniknúť v budúcnosti, nie je daná ani aktívna legitímácia žalobcu na podanie predmetnej žaloby. Zároveň tak v zmysle uvedeného nie je možné odkazovať na rozsudky Najvyššieho súdu ČR, ktoré sú uvedené v bode 24 a v bode 25 odôvodnenia rozsudku v súdom uvádzanom rozsahu. V predmetnej veci došlo k uzavretiu darovacej zmluvy medzi P. Z. a žalovaným dňa 17.6.2011, pričom pohľadávka žalobcu voči P. Z. vznikla až dňa 30.1.2012 podpísaním zmenky, ktorá bola splatná dňa 2.5.2012. V zmysle citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR vyplýva, že P. Z. nebol v dobe uzavretia darovacej zmluvy (dňa 17.6.2011) dlžníkom žalobcu, nakoľko žalobcova pohľadávka voči P. Z. vznikla až dňa 30.1.2012 a v čase podpisu darovacej zmluvy neexistoval ani žiaden záväzkovoprávny vzťah medzi žalobcom a P. Z., a teda odporovacia žaloba nemôže byť dôvodná.

V čase podpisu darovacej zmluvy prebiehali rokovania o uzavretí zmluvy o sprostredkovaní medzi žalobcom a spoločnosťou H2O reality s.r.o., ktorí právny vzťah uzavreli až dňom podpisu zmluvy o sprostredkovaní oboma zmluvnými stranami (žalobca a spoločnosť H2O reality s.r.o.) dňa 6.7.2011. P. Z. vystavil žalobcovi zmenku až dňa 30.1.2012, ktorej splatnosť bola dohodnutá na deň 2.5.2012, teda právny vzťah medzi P. Z. a žalobcom vznikol až 30.1.2012, splatný 2.5.2012, tzn. takmer rok po uzavretí predmetnej darovacej zmluvy. Na základe uvedeného je jednoznačne preukázané, že v čase uzavretia darovacej zmluvy neexistoval právny vzťah žalobcu s darcom P. Z.. Akékoľvek ďalšie konanie súdu, postup súdu, konštatovanie a rozhodovanie súdu, ktoré vychádzalo z vyššie uvedeného nesprávneho záveru súdu (existujúci právny vzťah žalobcu s darcom P. Z. v čase uzatvorenia darovacej zmluvy) je tak v rozpore s vykonaným dokazovaním, v rozpore so skutkovou situáciou, v rozpore so zákonom a nie je možné naň prihliadať, a preto aj konštatovanie súdu uvedené v bode 27. odôvodnenia rozsudku je bezpredmetné.

Žalobca neuviedol žiadneho konkrétneho veriteľa existujúceho v čase uzatvárania, resp. zavkladovania darovacej zmluvy (okrem pohľadávky vo výške 40 eur Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou), tieto tvrdenia sú len jeho subjektívnymi tvrdeniami, ktoré zostali v rovine nepreukázaných tvrdení, na ktoré nie je možné prihliadať. Darca P. Z. nemal v čase podpisu a v čase zavkladovania žiadnych existujúcich veriteľov (okrem Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou s výškou pohľadávky 40 eur). Jednalo sa o pohľadávku v zanedbateľnej výške, na ktorú nie je možné prihliadať najmä vzhľadom na nepomer nákladov za prevod nehnuteľnosti (vypracovanie darovacej zmluvy, správny poplatok za vklad) a samotným dlhom, a zároveň s ohľadom na skutočnosť, že v prípade, ak by sa nejednalo o nezrovnalosti v úhradách a požadovaným dvojitým zaplatením poisťného, bolo by pre P. Z. výhodnejšie zaplatiť dlh vo výške 40 eur ako z dôvodu existencie tohto jediného veriteľa v čase uzavretia darovacej zmluvy, previesť svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach. Odvolateľka poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.1.2002, sp.zn. 21Cdo 549/2001. Z uvedeného vyplýva, že nakoľko žalobca nebol vecne legitímovaný na podanie tejto žaloby (keďže neexistoval ani len právny vzťah medzi žalobcom a darcom P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy), je bezpredmetné, či mal P. Z. iného veriteľa alebo iný dlh. Uvedené je zároveň dôležité pre posúdenie úmyslu dlžníka - P. Z. ukrátiť existujúcich veriteľov. Žiadni iní veritelia neexistovali, P. Z. nemohol mať a ani nemal úmysel ukrátiť jediného existujúceho veriteľa Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorého pohľadávka bola vo výške 40 eur, nakoľko samotný poplatok za podanie návrhu na vklad je vo výške 66 eur teda viac ako dlžná suma. Z uvedeného je zároveň preukázané, že v prípade, ak nemohol mať a nemal úmysel P. Z. ukrátiť svojich veriteľov (v tomto prípade jediného veriteľa s pohľadávkou vo výške 40 eur), nemohol ani žalovaný takýto neexistujúci úmysel rozpoznať.

Súd prvej inštancie v bode 51. odôvodnenia rozsudku cituje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5Cdo 188/2010 z 23.11.2011, pričom však uvedené rozhodnutie nesprávne zohľadnil, resp. nezohľadnil v rámci svojho rozhodovania, dospel tak k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a k rozporu s ustálenou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR.

Žalobca v tomto spore neunesol dôkazné bremeno ohľadom toho, že by svoju pohľadávku nemohol uspokojiť z iného majetku P. Z.. P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy bol vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. K., vchod X, X, X, N., priestor č. X, druh nebytového priestoru: 2, tzn. garáž, vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/51 a podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, na príslušenstve a spoluvlastnícky podiel k pozemku o veľkosti 116756/659518. K predmetnej nehnuteľnosti neboli v čase podpisu darovacej zmluvy na liste vlastníctva zapísané žiadne exekučné konania ani žiadne záložné práva. P. Z. je vlastníkom uvedenej garáže č. 1 do dnešného dňa. Žalobca mal vedomosť o existencii ďalšieho majetku P. Z., napriek tomu si svoju pohľadávku z tohto majetku nenáročoval a v predmetnom spore nepreukázal, že tento iný majetok nie je možné použiť na uspokojenie jeho pohľadávky. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove práve

úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky, nesie veriteľ, uvedené potvrdzujú viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 30Cdo 2435/2006). Podľa názoru žalovanej je možnosť, že hodnota garážového státia dosahuje hodnotu majetku potrebného na uspokojenie žalobcovej pohľadávky, a teda existuje majetok dlžníka na uspokojenie žalobcovej pohľadávky. Taktiež je nutné podotknúť, že aj z uvedeného je potvrdené, že nemohol a ani neexistoval úmysel P. Z. ukrátiť svoj majetok a teda aj veriteľov, nakoľko v opačnom prípade by previedol aj uvedený nebytový priestor - garáž č. X, a teda takýto neexistujúci úmysel žalovaný nemohol napriek vynaloženiu náležitej starostlivosti rozpoznať. Skutočnosť o tom, že žalovaná spolu s manželom P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy nežili v spoločnej domácnosti je preukázaná výpoveďami všetkých svedkov, vrátane výpovede žalovaného, ako aj vyúčtovaním správcu bytového domu, z ktorého vyplýva, že P. Z. nie je na predmetnej nehnuteľnosti zapísaný a taktiež čestným vyhlásením Ing. K. I., z ktorého jednoznačne vyplýva, že poskytol v roku 2010 P. Z. byt a tento ho užíval až do zániku vlastníckeho práva splnomocniteľa k predmetných nehnuteľnostiam v roku 2015.

V čase podpisu darovacej zmluvy bol na predmetný byt vedený úver, ktorého dlžníkom bol aj P. Z.. Pri darovaní spoluvlastníckeho podielu bytu na žalovanú, si žalovaná ako výlučný dlžník vzala úver „len na seba“, a teda P. Z. bol vyňatý z úveru, od momentu uzavretia darovacej zmluvy už nebol dlžníkom voči banke poskytujúcej úver k predmetnému bytu. P. Z. tak uzavretím darovacej zmluvy sa zbavil aj svojho záväzku (vo výške 53.853,37 eur, ktorý by bol povinný uhradiť). Uvedenú skutočnosť súd vôbec nezohľadnil. Nedošlo k zníženiu majetku P. Z. ako dlžníka. Pokiaľ nemal úmysel P. Z., nemohla ho žalovaná ani s vynaložením náležitej starostlivosti rozpoznať, a teda nebolo ani potrebné vykonávať prílišnú aktivitu pri vynakladaní náležitej starostlivosti. Je absolútne nelogické, aby mal P. Z. úmysel ukrátiť veriteľa s pohľadávkou vo výške 40 eur a z tohto dôvodu uskutočnil prevod spoluvlastníckeho podielu na byte.

Pri posudzovaní náležitej starostlivosti je taktiež potrebné zohľadniť, že v čase podpisu darovacej zmluvy nežili manželia v spoločnej domácnosti, mali rozdelené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov od roku 2005, P. Z. bol v tom čase úspešný realitný maklér, mal nové auto značky BMW, brával deti na lyžovačky a dovolenky do zahraničia, teda po finančnej stránke bol v čase podpisu darovacej zmluvy na tom dobre, pričom celý úver vo výške 53.853,37 eur prevzal na seba žalovaný. Taktiež odo dňa podpisu darovacej zmluvy prestal P. Z. uhrádzať výživné na maloleté deti, jediné finančné prostriedky dával priamo deťom ako vreckové, keď si vypýtali, a teda žalovaný jednotlivé výživné započítaval na darovanie. Skutočnosť, že momentom darovania nebude P. Z. uhrádzať výživné a toto si je potrebné započítavať na dar oznámil žalovanému ešte pred podpisom darovacej zmluvy. Žalovaný v prípade neúspechu v tomto konaní pociťuje nespravodlivosť a krivdu, nakoľko žalovaný jednak prevzal na seba celý úver aj za P. Z., jednak započítaval výživné, čo sú taktiež skutočnosti, ktoré je potrebné zohľadniť pri posudzovaní náležitej starostlivosti.

Za daných okolností odvolateľka považuje za vyvinutie náležitej starostlivosti skutočnosť, že žalovaná preverovala existenciu dlhov a teda veriteľov P. Z. v banke, z verejne dostupných zdrojov, teda žalovaná vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú aktivitu, aby prípadný úmysel dlžníka - P. Z. ukrátiť veriteľa, ktorý tu bol v dobe odporovateľného právneho úkonu z jej výsledkov poznal, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedel a vynaložil tak náležitú starostlivosť (tzn. konal v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/188/2010 a ostatných). S ohľadom na ostatné vyššie uvedené okolnosti darovania, pričom žalovaný nezistil žiadne dlhy P. Z., žalovaný vynaložil náležitú starostlivosť a aj napriek tomu, úmysel P. Z. nezistil.

V bode 56. odôvodnenia rozsudku súd uvádza, že aplikoval rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/142/2002, kde podmienkou aplikácie rozsudku nie je otázka, či žalovaný žil alebo nežil s manželom P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy a následne aj s ohľadom na ustálenú rozhodovaciu prax dospel k záveru o opodstatnenosti žaloby. Je nutné uviesť, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/142/2002 vychádza z úplne iného skutkového stavu, z úplne iných okolností a taktiež z iného stavu podmienok, ktoré musia byť splnené pre úspešnú odporovateľnosť.

Na záver odvolateľka zhrnula, že žalobca nie je aktívne legitimovaný pre podanie žaloby, keďže neexistoval žiaden právny vzťah medzi žalobcom a P. Z. v čase uzavretia darovacej zmluvy (nad rámec uvádzame, že v čase podpisu darovacej zmluvy neexistoval ešte ani právny vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou H2O reality s.r.o.), žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom toho, že nebolo možné sa uspokojiť z iného majetku dlžníka P. Z., a teda použiť iný majetok dlžníka pričom je preukázané, že P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy až dodnes iný majetok má, P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy nemal iných veriteľov (vynímajúc dlh vo výške 40 eur), a teda nemohol ani existovať úmysel P. Z. neexistujúcich veriteľov ukrátiť, a teda s ohľadom na uvedené, ako aj s ohľadom na ostatné okolnosti uzavretia darovacej zmluvy a súčasnej činnosti žalovaného za účelom zistenia prípadného úmyslu P.

Z. ukrátiť veriteľa, je preukázané, že žalovaný vynaložil náležitú starostlivosť a napriek tomu žalovaný nemohol úmysel P. Z. ukrátiť veriteľa poznať.

Podľa názoru odvolateľky súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Taktiež na základe vyššie uvedeného mám za to, že predmetný rozsudok je nepreskúmateľný, bez náležitého odôvodnenia, mätúci, nezrozumiteľný.

Odvolateľka navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu žalobcu zamietne v celom rozsahu a zároveň prizná žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že záver súdu prvej inštancie, že darovacia zmluva medzi odporkyňou a jej bývalým manželom bola platne uzatvorená ešte pred vznikom záväzku dlžníka P. Z. voči navrhovateľovi nie je sám o sebe relevantným, nakoľko podstatným je, že v čase uzavretia darovacej zmluvy došlo ku obchodným vzťahom medzi navrhovateľom a P. Z.. Žalobca poukazuje na argumentáciu uvedenú v doplnení odvolania zo dňa 31.7.2017. Žalovaná rozporuje skutkové zistenie súdu, že medzi stranami sprostredkovateľskej zmluvy (žalobca + H20 reality s.r.o.) vznikol právny vzťah dňom 16.6.2011. Žalobca z dôvodu prehľadnosti opätovne uvádza svoju argumentáciu na tvrdenie žalovanej, tak ako je uvedená vo vyjadrení k vyjadreniu právnej zástupkyne žalovanej zo dňa 8.9.2017 zo dňa 11.9.2017 a v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 8.6.2017. Jednoznačným dôkazom, že dňa 16.6.2011 došlo ku uzatvoreniu zmluvy o sprostredkovaní je e-mail P. Z. zo dňa 17.6.2011, ktorý je súčasťou spisu. Žalovaná opakovane poukazuje na rozsudok Najvyššieho údu ČR sp.zn. 21Cdo 549/2001, a to ohľadom na skutočnosť, že veriteľ dlžníka nemá aktívnu legitimáciu na podanie žaloby z dôvodu odporovateľnosti právneho úkonu dlžníka. Žalobca však v súlade s bodmi 41. a 42. napadnutého rozsudku tvrdí, že Najvyšší súd ČR nepatrí medzi najvyššie súdne authority v zmysle Čl. 2 ods. 2 CSP a judikáty Najvyššieho súdu ČR je možné aplikovať v sporových veciach vedených súdmi SR iba podporne a v prípade ich jednoznačného rozporu s judikátmi Najvyššieho súdu SR (v predmetnej veci rozsudok sp. zn. 5Cdo 142/2002) je aplikácia týchto judikátov, resp. ich častí vylúčená. Žalovaná uvádza, že žalobca sa dostatočne pred podaním žaloby nepresvedčil, či nemá darca - dlžník žalovaného iný majetok,

ktorý by mohol byť použitý na uspokojenie pohľadávky žalobcu a odkazuje tu na podiel darcu na nebytovom priestore (garáž) nachádzajúcom sa v tej istej nehnuteľnosti ako predmetný byt vo vlastníctve žalovanej. Tento podiel je vo výlučnom vlastníctve darcu. Žalobca uvádza, že počas celého viac ako 7 ročného konania túto skutočnosť žalovaná nenamietala a takisto nebola táto skutočnosť predmetom dokazovania na súde, pretože si obe boli vedomé majetkovej situácie darcu. Preto, nemal súd potrebu v priebehu sporu skúmať, či darca nedisponuje iným majetkom významnejšej hodnoty ako predmet sporu. Žalobca v čase podania žaloby na základe jeho všeobecných vedomostí o hodnote nehnuteľností na trhu s nehnuteľnosťami bez potreby znaleckého posudku sám ustanovil, že na uspokojenie jeho pohľadávky vo výške 34.000 eur s príslušenstvom nebude postačovať nehnuteľný majetok vedený v čase podania na darcu (garáž), najmä, keď už na tento majetok bolo zriadené už iné exekučné záložné právo zapísané v čase podania žaloby na lise vlastníctva (EX 854/2012). Žalobca vynaložil všetko úsilie, ktoré možno od neho očakávať, aby zistil majetkovú situáciu dlžníka, čoho jednoznačným dôkazom je predmetné konanie, predpokladom ktorého bolo darcové podielové spoluvlastníctvo predmetnej nehnuteľnosti - bytu pred podaním žaloby, pričom v čase podania žaloby už darca nebol vo verejne prístupných údajoch katastra uvedený ako podielový spoluvlastník. Ak by nevynaložil potrebné úsilie, nemohol by podať žalobu, pretože by nemal vedomosť, že pred podaním žaloby bol darca zapísaný na liste vlastníctva ako podielový spoluvlastník predmetného bytu. Dôkazom toho, že žalobca vyvinul maximálne úsilie o zistenie majetku darcu a že podnikol všetky nevyhnutné úkony na uspokojenie svojej pohľadávky voči darcovi aj z garáže je exekučné záložné právo zriadené na garáž v exekučnom konaní č. EX 299/2013 v prospech žalobcu (Exekučný príkaz EX 299/2013-22 zo dňa 13.6.2013 a Výpis z listu vlastníctva č. XXXX zo dňa 10.12.2015). Dôkazom toho, že uvádzaná garáž nebola majetkom spôsobilým čo i len z časti uspokojiť pohľadávku a že darca nedisponoval iným relevantným majetkom na uspokojenie pohľadávky žalobcu je skutočnosť, že exekúcia vedená na návrh žalobcu voči darcovi bola zastavená EX 299/2013 zo dňa 24.1.2020).

Žalovaná uvádza úplne novú skutočnosť, ktorá nebola predmetom dokazovania na súde prvej inštancie, napriek tomu žalobca tvrdí, že táto nová skutočnosť (dohoda žalovanej z dlžníkom žalobcu - darcom, že od podpisu darovacej zmluvy nebude uhrádzať výživné na svoje dve deti, že toto výživné si bude započítavať oproti hodnote daru) svedčí skôr v neprospech žalovanej, pretože táto dohoda sa dá

vykladať aj tak, že výživné mal darca platiť iba v hotovosti vo forme vreckového, tak aby sa vyhol poukazovaniu týchto súm bankovým prevodom. Pri tejto hotovostnej forme je dôležité to, že na tieto finančné prostriedky nemá dosah exekútor, čo by neplatilo v prípade bankových prevodov. Taktiež táto dohoda odporuje hlavnému princípu darovania, pretože darovanie musí byť vždy bezodplatné. V opačnom prípade ide o tzv. zastretý právny úkon - v tomto prípade kúpnu zmluvu. Účelom zastretia kúpnej zmluvy je takisto ukrátenie veriteľa, pretože ak by prevod medzi žalovanou a darcom bol realizovaný ako kúpa, darca by obdržal finančné prostriedky od žalovanej ako kúpnu cenu, ktorá by v prípade jej bezhotovostnej úhrady podliehala exekúcii.

11. Žalovaná v replike naďalej zastáva názor, že obchodný vzťah bol uzatvorený medzi žalobcom a spoločnosťou H2O reality s.r.o., čo jednoznačne vyplýva aj zo žalobcom predloženej zmluvy o výhradnom sprostredkovaní realitných služieb, ktorá tvorila prílohu emailovej komunikácie, a v ktorej ako zmluvná strana vystupuje žalobca a spoločnosť H2O reality s.r.o.. Teda konštatovanie súdu prvej inštancie ako aj Krajského súdu v Trnave v predchádzajúcom odvolacom konaní na základe odvolania žalobcu, že v čase uzatvorenia darovacej zmluvy došlo ku obchodným vzťahom medzi žalobcom a P. Z., nie je správne, nevyplýva z vykonaných dôkazov a je nesprávnym skutkovým zistením. Žalobca si neuplatňuje nároky spoločnosti H2O reality s.r.o. na náhradu škody voči konateľovi spoločnosti H2O reality s.r.o. - P. Z.. Nie je možné zamieňať si dve rôzne konania, pričom každé z nich vychádza z iného právneho základu. Predmetné ustanovenie nie je možné na danú skutkovú situáciu použiť.

Žalovaná naďalej tvrdí, že email zo dňa 17.6.2011 nie je dôkazom toho, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o sprostredkovaní dňa 16.6.2011. Skutočnosť, že P. Z. ako konateľ spoločnosti H2O reality s.r.o. poslal emailom zo dňa 17.6.2011 návrh zmluvy o sprostredkovaní naopak preukazuje, že sa jednalo o návrh zmluvy o sprostredkovaní, nie o zmluvu, ktorá už bola uzatvorená. Ak súd prvej inštancie aktívnu legitímáciu žalobcu na podanie odporovacej žaloby oprel o „existujúce“ obchodné vzťahy medzi žalobcom a darcom v čase podpisu darovacej zmluvy, teda o nesprávne skutkové zistenie a nesprávne právne posúdenie. Svoje rozhodnutie o aktívnej legitímácii teda nerozhodol na základe správnych právnych úvah a tento záver súdu je v rozpore s vykonaným dokazovaním.

Na základe uvedeného je rozhodnutie súdu zmätočné, rozhodnutie je odvodené od nesprávnych právnych zistení, a záver súdu, že aktívna legitímácia žalobcu je daná tým, že existovali obchodné vzťahy medzi žalobcom a darcom - P. Z. v čase, keď došlo k uzavretiu darovacej zmluvy, nemôže obstať.

Pokiaľ žalobca uvádza, že žalovaným uvádzaný Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.1.2002, sp.zn. 21Cdo 549/2001 je popretý Rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5Cdo/142/2002 uvádza, že žalobcom uvádzané rozhodnutie je možné použiť len v prípade, ak v čase právneho úkonu existovala vymáhateľná pohľadávka veriteľa, ktorej uspokojenie mal dlžník v úmysle právnym úkonom ukrátiť. Podľa názoru žalovanej takáto pohľadávka voči darcovi - P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy neexistovala, teda uvedený judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 5Cdo/142/2002, nie je možné v tomto ponímaní na danú vec aplikovať. Nevyhnutnosť existencie vymáhateľnej pohľadávky konštatuje aj súd prvej inštancie v bode 45. Rozsudku.

Základnou náležitosťou a podmienkou pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu je skutočnosť, že veriteľ svoju pohľadávku nemôže uspokojiť z dlžníkovho majetku, nakoľko dlžník svoj majetok zmenšil do takej miery. Žalovaný nie je povinný upozorňovať žalobcu na splnenie si svojej zákonnej podmienky, ktorá je potrebná pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky, nesie veriteľ.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu

(§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

13. Predmetom konania na súde prvej inštancie je nárok žalobcu voči žalovanej na určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu voči žalobcovi. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že právny úkon darovacia zmluva č. V 1449/12, ktorou P. Z., nar. 16.12.1970 ako darca daroval žalovanej ako obdarovanej spoluvlastnícky podiel 1/2 ku nehnuteľnostiam v katastrálnom území K., ktoré sú zapísané na Liste vlastníctva č. XXXX ako - byt č. X vo vchode č. X na X. poschodí bytového domu so súpisným číslom XXXX, spoluvlastnícky podiel 9379/659518 na CKN parcele č. 10165/128 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 1557 m², spoluvlastnícky podiel 9379/659518 na CKN parcele č. 10165/143 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 1063 m² a spoluvlastnícky podiel 9379/659518 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu so súpisným číslom XXXX na parcele registra „C“ č. 10165/128, je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalovaná napadla odvolaním rozsudok v celom rozsahu. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovanej je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne posúdil.

14. Predovšetkým sa žiada konštatovať, že odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (čím treba rozumieť nutnosť stotožnenia sa s tými dôvodmi, pre ktoré bolo podľa súdu prvej inštancie treba žalobe vyhovieť). Odôvodnenie napadnutého rozsudku totiž nevykazovalo žiadne logické, skutkové ani právne medzery, bolo preto i objektívne presvedčivé (ktorou presvedčivosťou tu samozrejme je nutné mať na mysli schopnosť presvedčiť kohokoľvek s výnimkou toho, kto má záujem na celkom inom výsledku konania) a odvolaciemu súdu poskytovalo možnosť sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pre nutnosť vyporiadania sa aspoň stručne aj s odvolacími námietkami a pre celkovú úplnosť sa však žiada aj tu doplniť nasledovné:

15. Z obsahu žaloby je nesporné, že predmetom konania je určenie neúčinnosti t.j. odporovateľnosti právneho úkonu, ktorým je darovania zmluva uzatvorená medzi darcom P. Z. (dlžníkom) a obdarovanou (žalovanou), predmetom ktorej boli nehnuteľnosti a to byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu.

16. Ako prvé bolo potrebné vyriešiť otázku či žalobca je aktívne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby. Odvolateľka počas konania na súde prvej inštancie dôvodila, že aktívna legitimácia žalobcu nie je daná, pretože P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy nebol v žiadnom právnom vzťahu so žalobcom a tento argument tvoril aj zásadnú časť odvolania.

17. Súd prvej inštancie sa aktívnou legitimáciou žalobcu zaoberal a dospel k jednoznačnému záveru o tom, že je daná. Súd prvej inštancie správne zohľadnil, že v čase, keď došlo k uzavretiu darovacej zmluvy (17.6.2011) už existovali obchodné vzťahy medzi žalobcom a darcom - P. Z., čo preukazuje ich vzájomná emailová komunikácia z 1.6.2011, 17.6.2011, 20.6.2011. Okrem emailovej komunikácie došlo k ich osobnému stretnutiu dňa 16.6.2011, na ktorom si strany dohodli zmluvné podmienky na uzatvorenie sprostredkovateľskej zmluvy, pričom túto dohodu potvrdil P. Z. v emaile zo dňa 17.6.2011, v ktorom oznámil žalobcovi, že mu posielala návrh zmluvy o sprostredkovaní. Uvedené závery súdu prvej inštancie sú v zhode aj s ostatným uznesením tunajšieho súdu sp. zn. 24Co/183/2017-310 zo dňa 14.11.2018 (pozri bližšie bod 20., 22., 23.). Odvolací súd sa uvedených argumentov v plnom rozsahu pridržiava a odkazuje na ne. Súd prvej inštancie sa argumentmi zo strany žalovanej týkajúce sa spochybnenia aktívnej legitimácie žalobcu v tom smere, že P. Z. v čase podpisu darovacej zmluvy nebol v žiadnom právnom vzťahu so žalobcom, zaoberal podrobne, citoval aj súdne rozhodnutia z ktorých vychádzal o predovšetkým rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/142/02 zo dňa 18.12.2002, rozsudky NS ČR sp. zn. 21Cdo 549/2001 zo dňa 22.1.2002, sp. zn. 21Cdo/1751/2001 zo dňa 17.7.2002. Závery súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za správne, v súlade so súdnou praxou a zodpovedajú vykonanému dokazovaniu. Pokiaľ žalovaná uvádza, že obchodný vzťah neskôr vzniknutý, bol uzatvorený medzi žalobcom a spoločnosťou H2O reality s.r.o., teda sa netýkal P. Z. ako fyzickej osoby, táto argumentácia je zavádzajúca, pretože relevantnou je skutočnosť, že zmenkový

platobný rozkaz bol vydaný voči P. Z., teda vymáhateľná pohľadávka žalobcu smerovala proti P. Z.- dlžníkovi žalobcu a napadnutý právny úkon uzavrel P. Z. v prospech žalovanej.

18. Po vyriešení tejto otázky odvolací súd vychádzal zo skutočnosti, že úspešnosť uplatnenia odporového práva žalobcom závisí od súčasnej existencie viacerých predpokladov, a to: platnosť odporovateľného úkonu, existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, preukázanie kvalifikovaného zmenšenia majetku dlžníka, preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa, ak je tento úmysel druhej strane známy, pričom právny úkon musí byť vykonaný v posledných troch rokoch (t.j. troch rokoch predchádzajúcich podaniu žaloby).

19. O existencii a platnosti darovacej zmluvy uzavretej dňa 17.6.2011 medzi P. Z. a žalovanou, predmetom ktorej bol prevod spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach opísaných vyššie na žalovanú, nebolo medzi stranami pochyb, súd preto vychádzal zo zhodného tvrdenia strán a jej existenciu a platnosť mal za preukázanú.

20. Pokiaľ ide o vymáhateľnú pohľadávku, jej existencia bola v konaní takisto preukázaná. Žalobca žalobu odôvodnil a preukázal tým, že voči P. Z. ako dlžníkovi mal vymáhateľnú pohľadávku vo výške 34.000 eur s príslušenstvom (pôvodne 45.105,99 eur s príslušenstvom) priznanú mu zmenkovým platobným rozkazom vydaným Okresným súdom Žilina č.k. 11Zm/47/2012-23 zo dňa 5.11.2012.

21. Tretím predpokladom úspešnosti odporovacej žaloby je preukázanie kvalifikovaného zmenšenia majetku dlžníka, v danom prípade teda majetku P. Z.. Musí sa teda jednať o úkon, ktorý veriteľa v jeho možnosti domáhania sa uspokojenia z majetkovej sféry dlžníka ukrátil. V danom prípade nepochybne bezodplatným prevodom spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2 na nehnuteľnostiach opísaných vyššie z P. Z. (v tom čase manžela žalovanej) na žalovanú prišlo objektívne k ukráteniu žalobcu v možnosti domáhať sa uspokojenia jeho pohľadávky z majetkovej sféry dlžníka- P. Z.. Zároveň bolo potrebné zohľadniť, že ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníka žalobcu - P. Z. by neprišlo, ak by jeho zvyšný majetok objektívne v čase odporovateľného úkonu na uspokojenie žalobcu postačoval, v takom prípade by nebolo možné žalobe vyhovieť. Je však treba zdôrazniť, že v odporovacom konaní zaťažuje dôkazné bremeno vo vzťahu k tejto skutočnosti, t.j. k dostatočnej solventnosti dlžníka, žalovanú osobu, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospech. Bolo teda na žalovanej, aby tento špecifikovala a preukázala, že sa jedná o majetok v takej hodnote, z ktorej by mohol žalobca uspokojiť svoju pohľadávku (pozri bližšie str. 318 Veľké Komentáre Števček, Dulák, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol., Občiansky zákonník I. vydavateľstvo C.H.Beck 2015). Pokiaľ odvolateľka dôvodí, že žalobca v tomto smere nesie dôkazné bremeno, že by svoju pohľadávku nemohol uspokojiť z iného majetku P. Z., ide s poukazom na uvedené, o nesprávnu argumentáciu. Dôkazné bremeno v tomto smere žalovaná neunesla. Pokiaľ až v odvolaní žalovaná tvrdila existenciu takého majetku a to vlastníctvo garáže č. X zapísanej na LV č. XXXX kat. územie K., ide o novú skutočnosť. Je nesporné, že žalovaná v odvolacom konaní v rámci procesnej obrany uskutočnila nové skutkové tvrdenie, avšak novoty v odvolacom konaní sú prípustné len zo zákonom taxatívne vymedzených dôvodov.

22. Podľa § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

23. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok. Právo na uplatnenie prípadných novôt je pritom podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalovaná pritom žiadne takéto dôkazy nepredložila a ani netvrdila, že jej prostriedok procesnej obrany spočívajúci v skutkovom tvrdení o možnosti žalobcu uspokojiť pohľadávku aj z iného majetku P. Z. nemohla použiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli

splnené, odvolací súd na predmetné skutkové tvrdenie žalovanej nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto závery potom rovnako platia aj pre odvolaciu argumentáciu týkajúcu tvrdenia žalovanej, že momentom darovania neplatil P. Z. výživné na maloleté deti.

24. Ďalším predpokladom pre úspešnosť odporovacej žaloby je existencia ukracujúceho úmyslu dlžníka. V prípade, že odporovaný právny úkon bol urobený medzi blízkymi osobami, ako je tomu v predmetnej veci, sa ukracujúci úmysel dlžníka predpokladá a úspechu odporovacej žaloby môže žalovaný zamedziť len vtedy, ak preukáže, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohol poznať. Za účelom vyvrátenia zákonnej domnienky o poznaní ukracujúceho úmyslu dlžníka musí žalovaná hodnoverne preukázať, že v súvislosti s uzavretím sporného právneho úkonu vynaložila takú relevantnú aktivitu, aby ukracujúci úmysel poznala alebo aby sa o ňom dozvedela. To kladie vo všeobecnosti zvýšené nároky na blízke osoby a osoby s rovnakým postavením pri uzatváraní právnych úkonov, ktoré sú v záujme ochrany vlastnej právnej sféry povinné verifikovať hrozbu vzniku odporovateľného právneho úkonu. S osobitným dôrazom to platí v prípade prevodu majetku bez adekvátneho, prípadne bez akéhokoľvek protiplnenia. V opačnom prípade musí blízky nadobúdateľ znášať riziko, že za splnenia zákonných podmienok sa bude môcť z predmetu prevodu uspokojiť veriteľ dlžníka, ktorý bol sporným prevodom ukrátený na uspokojení svojej pohľadávky. Nakoľko predmetná darovacia zmluva bola uzavretá medzi manželmi, teda blízkymi osobami, úmysel manžela žalovanej veriteľa sa predpokladá ex lege. Skutočný úmysel P. Z. nie je na účely procesného úspechu žalobcu relevantný. Zákon súčasne konštruuje vyvrátiteľnú domnienku, že žalovaná úmysel svojho manžela ukrátiť veriteľa poznala. Bolo teda na žalovanej, aby preukázala, že ani pri náležitej starostlivosti nemohla tento úmysel svojho manžela odhaliť. V zmysle platnej právnej judikatúry pre posúdenie možnosti odporovať právnym úkonom dlžníka, ukracujúcich veriteľa, postačuje, aby dlžník sledoval svojim konaním skrátenie akejkoľvek pohľadávky svojho veriteľa, nie je vôbec rozhodné, či išlo o pohľadávku splatnú či nesplatnú, prípadne budúcu, alebo či pohľadávka bola vykonateľná.

25. Súd prvej inštancie pri posúdení uvedenej podmienky dospel k záveru, že žalovaná v konaní dostatočným spôsobom nepreukázala vynaloženie náležitej starostlivosti na rozpoznanie úmyslu P. Z. ukrátiť veriteľa, žalovanej sa nepodarilo preukázať či skutočne aktívne pristupovala k zisteniu veriteľov P. Z., pričom súd vyhodnotil tvrdenie žalovanej o informovaní sa v banke a na verejne dostupných internetových stránkach o tom, či je P. Z. dlžníkom ako nepreukázané tvrdenie. Odvolateľka tieto tvrdenia zopakovala aj v odvolaní a s poukazom na vyššie uvedené východiská, odvolací súd vyhodnotil argumentáciu ako nenáležitú. Žalovaná neuviedla také relevantné skutkové okolnosti spochybňujúce, že s poukazom na časovú následnosť jednotlivých krokov jej manžela, že tu nemohol byť ukracujúci úmysel a že v podstate išlo len o náhodný chod udalostí v ich živote. Nezodpovedanou zostala zo strany žalovanej tiež otázka prečo práve dňa 17.6.2011 uzavrela darovaciu zmluvu akú k tomu mala vnútornú motiváciu.

26. Je teda kumulatívne naplnená subjektívna stránka odporovateľnosti, spočívajúca v úmysle P. Z. ukrátiť žalobcu, tak aj objektívna stránka odporovateľnosti, spočívajúca v reálnom úbytku v majetkovej sfére P. Z..

27. Keďže žaloba bola podaná v lehote stanovenej zákonom, teda do troch rokov od uzavretia darovacej zmluvy medzi žalovanou a jej manželom (darovacia zmluva bola uzavretá 17.6.2011 a žaloba bola na súde podaná 21.2.2013), je možné uzavrieť, že boli splnené všetky zákonom stanovené predpoklady pre úspešné podanie odporovacej žaloby, preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a žalobe vyhovel.

28. Odvolateľka v odvolaní poukázala, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, bez náležitého odôvodnenia, mätúci a nezrozumiteľný.

29. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany, aby sa všeobecny

súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

30. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

31. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že súd prvej inštancie porušil jej právo na spravodlivý proces a to odôvodnením napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti poukazuje na to, že právo strany na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jednoznačne takým procesným právom, ktoré mu je v civilnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Podľa odvolacieho súdu okresný súd sa v odôvodnení napadnutom rozsudku vyrovnal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na jeho prijaté právne závery, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia však neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Z obsahu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, tento spĺňa kritériá odôvodnenia súdneho rozhodnutia vymedzené v uvedenom ustanovení § 220 Civilného sporového poriadku.

32. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

33. V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 191 Civilného sporového poriadku a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie o splnení všetkých predpokladov odporovateľnej žaloby spočívajúcich v platnosti odporovateľného úkonu, existencii vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, preukázanie kvalifikovaného zmenšenia majetku dlžníka, preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa, ak tento úmysel bol druhej strane známy, pričom právny úkon bol vykonaný v troch rokoch predchádzajúcich podaniu žaloby. Odvolacia námietka žalovanej o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá.

34. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

35. Odvolací súd považuje uvedenú námietku nesprávneho právneho posúdenia za nenáležitú, pretože súd prvej inštancie správne aplikoval právnu normu na skutkový stav vychádzajúci z vykonaného dokazovania.

36. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k záveru, že podmienky pre určenie neúčinnosti právneho úkonu voči žalobcovi v zmysle ustanovenia § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka boli naplnené, pričom bezpečne zistený skutkový stav bolo možné podriaďiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní boli preukázané všetky zákonom stanovené predpoklady pre úspešnosť odporovacej žaloby.

37. Žalovaná použila aj odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd však nevzhladol v konaní vady, ktoré má na mysli toto ustanovenie.

38. K odvolacím argumentom žalovanej tak odvolací súd uvádza, že namietané nesprávne skutkové zistenia a v nadväznosti na to namietané nesprávne právne posúdenie vecí, nie sú dôvodné. Súd prvej inštancie vyhodnotil obsah pripojených listinných dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcej z ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, na základe čoho dospel k správnym skutkovým záverom. Takže súd prvej inštancie zo skutkových zistení vyvodil správne právne závery, keď aplikoval správne právne predpisy na zistený skutkový stav, ktoré aj správne interpretoval. Rovnako nebolo zistené, že by konanie pred súdom prvej inštancie bolo postihnuté inou procesnou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalovanou nie sú naplnené.

39. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

40. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu vyhovel, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

42. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).